

„Můžu ti ještě nějak pomoci?“

Slabě přikývne. „Máš u sebe Brufen nebo Ibalgin?“

Uvědomím si, že mám. I když se to nesmělo, ty prášky mi nějak automaticky zůstaly po příjmu v kabelce. Ani mě nenapadlo, že bych je měla odevzdat, protože jsem je užívala většinou jednou za měsíc při menstruaci. Jednoduše jsem na ně zapoměla a Šárka si díky tomu evidentně oddechla.

„Dej mi prosím tě jeden. A neboj se, vím, co dělám,“ dodává, když vidí, že váhám. Bojím se, abych jí nějak ještě víc neublížila, ale vsázím na svoji intuici. Mikádové Aleně by bylo jedno, i kdybych do ní nasypala půl plata Oxazepamu, takže jednu tabletu Brufenu si vezmu na zodpovědnost úplně v pohodě. Šárka ji zapila a vypadá to, že se pomalu stabilizuje. Až v té chvíli jsem si všimla Andrey, jak se opírá o stěnu a v obličeji je úplně zelená.

„Sakra, pojď si lehnout, nebo budu křísit ještě tebe,“ nařídím jí a ona beze slova poslechne. Asi kolem jedenácté jsem přestala Šárku sledovat, během nějaké doby usnula a klidně, pravidelně oddechovala, takže jsem usoudila, že můžeme jít s Andrejkou obě spát.

Ráno je Šárka jak rybička. Nenápadně po ní pokukujeme, ale nedává ničím najevo, že by se ten večer odehrálo nějaké drama. Až po snídani mi přišla s čokoládou v gigantickém balení poděkovat.

„A jsi v pořádku? Ví o těch záchvatech Rudová?“ Nad mojí ustaranou otázkou mávne rukou, jako by odháněla obtížný hmyz.

„To nestojí za řeč. Jsem zvyklá. Ale tobě, Leni, moc díky. Kdybych ti to mohla nějak oplatit, stačí říct.“

Zase mě překvapil nápad a to, s jakou rychlostí se mi bez dřívějšího upozornění vetřel do popředí myšlenek. A tak vypálím přímo na střed, co se budu zdržovat...

„Vlastně, jednu prosbu bych na tebe měla. Ty v pátek končíš u Rudové, že?“

Přikývne.

„No, já bych tě chtěla poprosit, jestli bys za mě u paní Rudové ztratila slovo. Strašně bych stála o to, aby mě přijala do ateliéru, a místo po tobě bude volné...“ vysypu ze sebe a z rozpaků vedle Šárky přešlapuju, jako by mi znovu bylo šest a otec mě učil plavat. Docela slušně se topím, tak vlastně proč ne? Nohama šmátrám v hloubce a čekám, kdy konečně ucítím kamínky, písčitou pláž, určitě znáte tu úlevnou jistotu, když konečně dosáhnete na dno – pokouším se o plavání, takže kurz sebezáchrany v plné polní. Trochu se sice bojím, co dalšího ze mě příště tak nekontrolovaně vyleze, ale zároveň si užívám, že možná poprvé v životě místo plánování z rozumu jednám podle pocitů a intuice. Jestli vlastně o tohle nejde až v první řadě? Ať tak nebo tak, je mi jasné, že Košíčky už pro mě nejsou přínosem.